

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ ПЛЯНУЄ ВІЙСЬКОВІ КОМУНІКАЦІЙНІ САТЕЛІТИ

Вашингтон. — Департамент Оборони вирішив по односторонньому вгамуванню приступити до будови сателітної комунікаційної системи, яка служила б як зв'язок між військовими базами в різних частинах світу. Пентагон запропонував вже фонди на будову цієї системи в бюджеті, що почне 1-го липня 1964-го року. Цей проєкт бюджету Департамент Оборони пропонує вже президенту Джонсону. Ціла сателітна комунікаційна військова система має складатися з 24-ох до 30-ох сателітів. Перші (сім) штучні сателіти мали б бути випущені за допомогою однієї ракети вже на початку 1965-го року. Це буде найбільше число сателітів випущених за допомогою однієї ракети. Випущення великих комунікаційних сателітів відбувається майже на один рік пізніше, ніж давніше планувалося. Цілий план вимагає коло 30 сателітів, які кружитимуть на висоті від 5 000 до 12 000 миль, і які були б комунікаційним засобом для зв'язку між військовими американськими з'єднаннями, розосередженими на території ЗДА та в цілій світі. Пентагон відкинув рішення на будову комунікаційних сателітів для свого власного оборонного вжитку, бо цей засіб комунікації не зміг би знищити ворог, і не міг би робити жадних перешкод в цій ділянці. Департамент Оборони випробовував вже від 1960-го року, як би можна використати штучні сателіти як комунікаційний засіб для оборонних цілей. В 1960-му році був проєкт використати сателіт "Адвент", який кружив би зі швидкістю 22 500 миль на годину, і який був би

Експлозія водного резервуару в Лос Анджелесі знищила 250 домів

Лос Анджелес. — 14-го грудня великий водний резервуар експлодував із великим гуком, і внаслідок залування водою зникли зовсім 50 домів, а сотні інших домів залили водою аж до другого поверху. Поліція й пожежники сторожа зарядили була евакуація домів в тому районі, коли той резервуар почав текти, і тому немає великих жертв в людях. Деякі люди розпадалися під водою як готові ракети "Кентавр". Далиш контракти були сповіщені, бо записував конфлікт інтересів, бо секретар оборони був давніше президентом Фордової Компанії, філія якої "Філко" вже виконує деякі плани цих сателітів, бо сподівався дістати замовлення на побудову комунікаційних військових сателітів. Секретар оборони домагався, щоб новий контракт відбувався таким способом, щоб ніхто не міг робити закидів щодо так званого конфлікту інтересів. Представники Конгресу підносили запити, чи військові не могла б послужувати тою комунікаційною системою сателітів, яку розбудувати приватні цивільні комунікаційні компанії, які творять Комунікаційну Сателітну Корпорацію. Переговори в цій справі ведуться, і ще не знати, як вони закінчаться. Сателітна Корпорація могла б відступити деякі канали для вжитку військовості, коли б прийшло до порозуміння в цій справі. Тоді, очевидно, президент Джонсон не признав би фонди в бюджеті на 1965-й рік на побудову військових комунікаційних сателітів. Але Департамент Оборони є переконаний в тому, що військові не може бути залучені повністю до будови Сателітної Комунікаційної Корпорації, і тому планують будувати свою власну комунікаційну сателітну систему і прокласти на це відповідні суми на фінансовий рік 1965-й.

Департамент Оборони закриває 35 військових баз із 75,000 робітників

Вашингтон. — Департамент Оборони повідомив про закриття 35 військових інсталляцій в цій країні, внаслідок чого втратили б працю коло 75,000 робітників. На списку цих військових підприємств є також 6 корабельних, в тому і корабельні у Філадельфії, Бостоні та Сан Франсіско. Коли конгресмени й сенатори довідалися про план Пентагону закрити військові бази, почали негайно акцію проти таких ошадюєвих проєктів

В Дітроїті відзначено 30-ліття масового голоду в Україні

Дітройт, Міш. (В.П.). — Невідома 8-го грудня 1963 року була під знаком всеукраїнського маніфестації для відзначення 30-ліття масового голоду в Україні в 1932 і 33 рр., в якому агітувало близько семи мільйонів українців. Маніфестацію попередила пресова конференція в суботу, 7-го грудня в готелі Шератон Келдлак. У конференції взяли участь 6. голова конгресової комісії для дослідів совєтського народолюбства Чарльз Керстен з дружиною, представник губернатора стеїту й голова Республіканської партії стеїту Мішген пані М. Г. Абоні, репрезентат мейора Дітроїту, радні міста пані Маруся Бек, репрезентат міста Віндзор пані Монтроз, представники національних груп поновлених Московських народів, репортери "Detroit News", "Windsor Star", "Polish Daily News" та кілька членів Цілового Комітету Маніфестації, разом 33 особи. Конференція розпочалася молитвою о. Пашака ЧСВВ, після чого у вступному слові голови Метрополітального Відділу УККА ред. Михайло Ваганський вручив п. Керстену та його дружині книжки в англійській мові: "Іван Мазепа" — Менінга, "500 розчавлених жінок в Караганді" — "Українці в Дітроїті" і інші. Маруся Бек вручила гаданним гостям ключі від міста Дітроїту. В конференції, якою проводила пані Емілія Запорожець, порушено цілий ряд актуальних питань, зокрема відношення Уряду ЗДА до державницьких аспірацій України та інших поновлених Московських народів, коєкзистенцію з совєтським режимом, культурну виміну між ЗДА і СССР, та інші питання. Як у доповіді так само й у відповіді (Закінчення на стор. 4)

Заарештовані три злочинці, які викрали були Сінатру

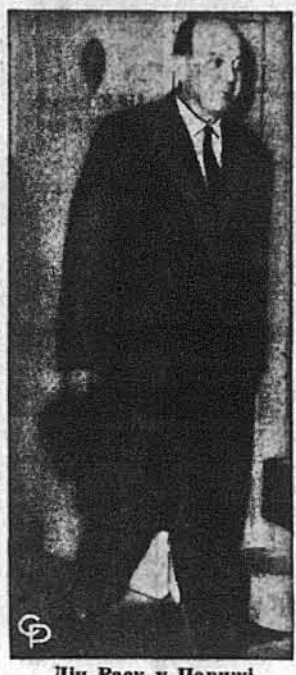

Викрадачі Сінатри мол. зловлені. На фото: перший зліва Беррі Кінен в супроводі агента ЕФ-Бі-Ай. Перший з правого боку — Амслер, другий співучасник викрадення.

Лос Анджелес. — Агенти Федерального Бюро Інвестицій 14 грудня заарештували трьох злочинців за те, що вони в неділю 8-го грудня викрали були співака 19-річного Френка Сінатру, якого звільнили, взявши викуп в сумі дол. 240,000. Агенти відобрали від заарештованих майже всю цю суму. Але вони не подали жадних інформацій про те, як відбулася змова про викрадення молодшого Сінатри, і як старший Сінатра склав викуп та який чином поліція довідалася про цих злочинців. Агенти ФБІ мовчать, подали тільки імена заарештованих. Є це 42-річний мейлар домів із Голлівуду — Джек Вільям Ірвін, 23-річний промисловець Беррі Воррінгтон Кінен і 23-річний боксер і рин-

Три західні міністри закордонних справ конферували у справі Камбоджі

Париж. — У минулу суботу 14 ц.м. державний секретар Дін Ракс, британський міністер закордонних справ Р. А. Батлер і французький міністер Моріс Кув де Мурвіль нараджувалися над відношенням до південно-азійської малої держави Камбоджі, яка заскочила Захід несподіваним відкиненням дальшої економічної і технічної допомоги від ЗДА та швидко потім відкиненням з Вашингтону всіх — за винятком одного — членів амбасад, поруч з обов'язковими заходами, щоб зникати міжнародну конференцію для гарантування Камбоджі її суверенітету і нейтральності. Камбоджа пропонує 9-членний склад тієї конференції, хоч Женєвська конференція з 1954 року, яка покликала до життя незалежну Камбоджу, що була до того часу частиною індокитайської колонії Франції, складалася з 14 держав. Камбоджа звернулася до Франції, щоб вона перейняла на себе допомогу й на місце Америки. Французький міністер військових справ П'єр Мессер відішлють до Камбоджі, щоб знайти виласнення всіх тих ходів голови Камбоджі Нородом Шіганука. Він має теж заявити Шіганукові, що коли б

Дін Ракс у Парижі

Чу Ен-лай прибув до Каїро, започаткувавши 2-місячну подорож по Африці

Каїро. — Комуно-китайський державний прем'єр Чу Ен-лай прибув у товаристві міністра військових справ маршала Чен-і 50 інших членів почуту до Об'єднаній Арабської Республіки, як до першої з численних інших африканських країн, що їх задумує відвідати. Протягом найближчих двох місяців, у ході пропагандистських залицянок до новопосталих африканських країн. В першому дні приїзду Чу Ен-лай не було в Каїро президент Гамала Абдель Насерра, який неарком чи може свідомо не вернувся ще був з своїх відвідів у Тунісію. Ного заступав в характері господаря голова сипетського казначого парламенту Алі Сабрі. Булиці Александії і Каїра були прикрашені сипетськими і комуно-китайськими прапорами і комуно-китайського "достойника" вітали.

В Нью Йорку відбулася друга спільна Наукова Конференція НТШ і Лікарського Товариства

Математично. Природописно-Лікарська Секція Наукового Товариства ім. Шевченка і Головна Управа Українського Лікарського Товариства Північної Америки влаштували в суботу, 14 грудня в Українському Інституті Америки в Нью Йорку, другу спільну Наукову Конференцію, яка пройшла з повним успіхом. Темою цієї Конференції були серцеві недуги, що за словами одного з прелегентів, займають перше місце серед недуг в ЗДА, які в більшості випадків кінчаються смертю пацієнта. Конференцію відкрив директор МІЛІ Секції проф. д-р М. Зайцев, який

У Нью Йорку відкрито виставку Бориса Крюкова

Нью Йорк. — У минулу неділю 15 грудня г.р. відкрито в залі Літературно-Мистецького Клубу в Нью Йорку під патронатом Об'єднання мистців-українців в Америці, індивідуальну виставку образів видатного українського мистця старшої генерації, Бориса Крюкова, який постійно живе в Буенос Айресі, в Аргентині. Виставку відкрив голова ЛМККлубу проф. Сергій Литвиненко, висловивши задоволення, що вдалося показати дім в підписки Кенюга Парку був місцем, де злочинці тримали викрадену жертву, ведучи переговори в справі викупу.

ЗДА І БРИТАНІЯ ПОГОДИЛИСЬ ВІДНОВИТИ РОЗМОВИ З СССР

Париж. — ЗДА і Британія погодилися, щоб старатися на в'язати нову серію розмов із представниками Совєтів у пошукуванні можливостей на покращання міжнародних відносин. Сказано це в комунікаті, проголошеному зараз після "догового обіду" державного секретаря Діна Ракса з британським міністром закордонних справ Р. А. Батлером в минулу неділю 15 грудня ц. р. У тому самому дні відбулися розмови тих двох міністрів також із французьким міністром закордонних справ Морісом Кув де Мурвіль і його німецьким колегою д-ром Гергардом Шредером. Всі вони приїхали до Парижу за день перед відкриттям нової конференції Ради Атлантичного Союзу, яка складається з 15-ох міністрів закордонних справ тої західної більшої. Німецький міністер Шредер, який був господарем на вечір всіх чотирьох названих міністрів, висловлювався скептично про вигляди на будь-яке порозуміння з Совєтами, звернувши увагу, що насправді Совєти не відмовились ні від однієї своєї цілі і не відступили від свого становища в нікій важливішій міжнародній справі. Однак він погодився, щоб

Захід не вірить заяві Хрущова про зменшення військового бюджету СССР

Москва. — Нікіта Хрущов заявив в минулу п'ятницю 14 ц. м. на закритті 5-денної сесії ЦК Компарті СССР, що совєтський уряд переведе значну редукцію військового бюджету та, навіть, деяке зменшення совєтських збройних сил, щоб "ще раз" доказати добру волю у зм'ягнанні Совєтів до тривалого миру. Останній совєтський військовий бюджет становив 13,900,000,000 рб., себто понад 14 бильйонів дол. Однак це тільки офіційна цифра, бо більшість совєтських витратів на оборонні цілі була завжди скрита під різними іншими позиціями. Так само тепер західні коментатори відразу піддали під сумнів варіанти "імперіалісти".

Верховний Совет СССР затверджує те, що вже вирішив ЦК КПСС

Москва. — В понеділок 16-го грудня починається тут сесія Верховного Совету СССР, скликана для формального затвердження прийнятого вже Центральним Комітетом КПСС під час минулотижневого пленуму нового семірічного плану розвитку хемічної промисловості, з допомогою якого совєтський режим сподівався відвернути в майбутньому викликані недорозуміння сільсько-господарської кризи. Водночас із цим на порядку нараз цієї сесії Верховного Совету, що його дехто називав совєтським "парламентом", є схвалення нового бюджету СССР, приготованого і затвердженого вже також ЦК КПСС. Згідно із семірічним планом розвитку хемічної промисловості в тому, що Брежньов був призначений в червні ц. р. на одному бюджеті передбачені зменшення витрат на оборону й озброєння та збільшення фондів на інвестиції в інду-

У СВІТІ

● Французький міністер закордонних справ Моріс Кув де Мурвіль виявив на тайному засіданні французького парламенту, що Франція поведла довгочасні розмови з комуністичним Китаєм про затіснення економічних і культурних взаємин. Французька промисловість і торгівля хочуть конкурувати з англійськими, які використовують спір Пейвінгу з Москвою і постають китайським комуністичним товари, що їх не можна відставити з СССР.

● Недалеко будинку Об'єднаних Націй в Нью Йорку приставили на вулиці 57-літній в'єтнамський емігрант — філософ, Во Танг Мінг, який мешкає, читає, пише на машині, молиться і постить у своєму старому малому апартаменті, що його переїздив з собою з Європи. Людина приносить йому їсти, але пограти чи історія не подобається, казав його за недостатності паркування (як не має час платити кари і хоче його програти з цього місця). Він зголоднів просбу — залишити його в спокою.

СВОБОДА

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1102 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Address: "СВОБОДА," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Співіснувальні маневри

Британський прем'єр Алек. Даглас-Гом проголосив у палаті громад, що в наступному місяці відомості в Женеві 17-членна конференція у справі розробки з приватністю на її відкритті міністрів закордонних справ. Ця заява була несподіванкою для Вашингтону, який — як члени в коментарях преси — не мав і не має заміру вислати до Женевського секретаря Діна Раска, поки нема конкретних висловів на успіх Женевських розмов, тим паче, що Франція бойкотує Женевську конференцію. І тому британський прем'єр незабаром після цієї своєї заяви проголосив другу, мовляв, між Лондоном і Вашингтоном ведуться ці переговори, чи не слід би проявити нову ініціативу з нагоди відновлення Женевської конференції. З подібними сугестіями новий британський міністр закордонних справ Р. А. Батлер поїхав був до Бонну, де добувся навіть частинного успіху, бо в проголошеному офіційному комюніке про висліді 8-годинних нарад з названим британським міністром у Бонні сказано, що «міністри погодилися продовжувати пошукування можливостей поліпшити відносини між Сходом і Заходом».

Британія з-поміж усіх західних держав завжди була найпоказнішою до розмов з Москвою з уваги на пацифістичні настрої серед британців та їх бажання торгувати з СРСР. Тому Західна Німеччина ставилася завжди з недовірою до британської дипломатії: чи в британській — совєтських переговорах не будуть заплановані німецькі інтереси. Відомо, що в отому недовірі до Британії зішлись Аденаур і де Голль, і воно стало однією з поважних причин підписання французько-німецького пакту приязні. Однак, новий британський прем'єр признав рацію американському Уряду, що нові розмови з СРСР не можуть відбуватися за цією внутрішньої гармонії між західними союзниками і що, зокрема, їх не можна вести за спиною і при опозиції Західної Німеччини, найвідданішої нині західноєвропейській військовій потугі в НАТО. Але Британія стоїть перед вибором, і консерватистам треба докопатися показати перед виборцями якімись успіхами в ролі миротворців.

Зокрема — твердить західнонімецька преса — Британія нібито дуже радо погодилася б на нову конференцію «на вершинах» або бодай на міністерському рівні в справі давньої совєтської пропозиції щодо договору про ненапад між державами Атлантичного Союзу (НАТО) і комуністичного Варшавського пакту. Захід, під натиском Західної Німеччини, застерігся, що такий договір мусить бути пов'язаний із справою Західного Берліну і вільного доступу до нього із заходу. Невдоволю Хрущова переказав західним союзникам готовість гарантувати недоторканість Західного Берліну. Британія бачить у цьому, що вже за достатню «поступку» з боку Москви, щоб на тій базі скликати конференцію міністрів закордонних справ «великої чwórки».

Президент Ліндон Б. Джонсон — закликаючи американські газети — проти приєднання цих розмов до СРСР. Хоч ЗША стоять перед вибором, ситуація тут інша, як в Британії: турботою нового Президента є важливі справи, що лежать неподалік від Конгресу, а не справи закордонно-політичні, жадна з яких не вимагає негайного вирішення. Також ставиться Демократичної партії в ЗША куди краще, ніж Консервативної в Англії, і вона не мусить шукати в закордонно-політичних ходах штучних виборчих аргументів. Америка з нею проти догматичних кредитів комуністичним країнам і має під своїм боком кубинський бляк. Тому треба сподіватися, що «пошукування можливостей поліпшити відносини між Сходом і Заходом» будуть іти дуже плинно і без шансів на породження якогось нового «духа Москви».

Знехтувана пересторога

Страшніліве вбивство Президента Джона Ф. Кеннеді 22-го листопада цього року ще й досі привертає увагу світової opinii, і особа вбивниці та обставини атентату не сходять із сторінок преси. У вислідках дотеперішнього слідства, переданих Федеральним Бюром Інвестицій президентській комісії для розгляду цілості справи, що працює під провідом головного судді Найшпільного Суду Бюрена, стверджується, що вбивство було й Гарві Освальд, який діяв сам, без зв'язку з будь-якими іншими особами. Не зважаючи на ці результати слідства, преса комуністичного блоку держав, а за нею й усія міфів «прогресистів» та закатурених комуністів, намагаються ще й далі заперечувати винуватості Освальда такими абсурдними доказами, як те, що Освальд, який був одним із найкращих стрільців у Корпусі Піхотин, не мав ні досвіду, ні вправи у стрільні з наведеною йому рушницею; або що амуніція, якою він стріляв — до речі, кулі «дум-дум» — це з 1918-го року — була «перестаріла» і здебільша не вистрільовувала. Водночас із цим совєтська і «прогресистська» пропаганда доходить у своїх судорожних намаганнях відселяватися від Освальда до таких нісенітниць, що роблять Освальда прихильником або й членом американських правих, чи, як вони їх називають, «нацистських» організацій.

Увесь перебіг слідства, проведеного частинно ще за життя Освальда і потім після його несподіваної смерті, доводив водночас із цим несподівано, що вбивця президента Кеннеді, Лі Гарві Освальд, був марксистом, прохотком договірничого комуністичного виховання, завершеного трирічним перебуванням у Совєтському Союзі. Як людина комуністичного світогляду, Освальд ставився до всіх справ, в тому числі напевно й до проведеного атентату на Президента Кеннеді з погляду комуністичної «етими», яка оправдує, а то й рекомендує всі засоби, виключно із насильством і злочинами, в досягненні такої чи іншої цілі.

У зв'язку з комуністичністю, що Освальд діяв як свідомо чи невідомо комуністичне знаряддя, набирав сьогодня особливого значення острого, переланка республіканським конгресменом Чарльзом Керстеном президентів Кеннеді і його братам — генеральному прокураторові Робертові та сенаторові Едвардові за 15 днів перед убивством президента Кеннеді у Далласі. У своєму листі до Президента та його брата Чарльз Керстен звертає увагу на факти заборудування провідників українського націоналістичного руху д-ра Лева Ребета і Степана Бандери, довершених совєтським агентом Богданом Станішинським, який був асистентом вишкolenий і підготований московським Комітетом Державної Безпеки для вбивання антикомуністичних провідників у вільному світі, зокрема у Великій Британії та З'єдинених Державах Америки. Ще перед висланням листа Чарльз Керстен започаткував був заходів для переведення спеціальних переселювань у цій справі в сенатський Підкомісії для справ внутрішньої безпеки, щоб виявити всі можливі загрози з боку вишкolenених у Москві вбивників. Як ствердили недавно відомі колумністи американських газет Роберт С. Аллен та Пол Скотт, вимагали Керстеном переселювання не відбулися, бо проти них заперечували... Державний Департамент. На свого ж листа до Президента і до його брата Чарльз Керстен не одержав ніякої відповіді. Через п'ятнадцять днів після вислання того листа президент Кеннеді згинув у Далласі від кулі індоктринованого комуністичного убивниці. Пересторогу Керстена, яка, коли б взяла її до уваги відповідні офіційні чинники, могла відвернути це трагічне вбивство — знехтувано.

Гр. Скит

ПРАВДИВЕ ОБЛИЧЧЯ

Американцям так пристрасно захопленням збільшування свого добробуту, отримання мільйонів, обтяжених незліченними сплатами за свій комфорт, не ставало часу заглянути в свою душу, пригадати над собою, та й не було потреби маніфестувати своїх правдивих почуттів. Треба було як постріли у Далласі 22-го листопада, щоб нація стрепенулася, здригнулася аж до основ, ставши раптом перед судом історії.

Ще й досі здається прямо неможливим, — читали ми в «Нью Йорк Таймсі» — щоб цей злочин був доканий у нашій країні, яка так багато внесла в теорію й практику аполітичного, демократичного самоврядування. Однак, вже четвертий раз у нашій історії стався такий злочин. Америка пережила черговий день ганьби, якої її народ ніколи не забуде.

Малий екран телевізора в кожній американській хаті на повних три дні став яскравим фокусом, у якому, під звуки маршів, під спущени державні прапори, що й це раз розгорталися перед очима мільйонів у кожній деталі трагедії в Далласі. Поволі відкривався рубець тасмачин, виявлялися сліди на шляху злочини, поки не пролунав ще один постріл, як у найбільш вигадливому детективному романі, щоб мільйони стали перед загадкою: хто вбивця?

Видовище перетворювалося неухильно у велику національну реколекцію. Історія про людину з юнацьким виглядом і з дивно відкритим серцем, яка збирала свіжість почуттів і ідеалізм, яка хотіла о-тим ідеалізмом запалити мільйони, навчаючи їх терпимості, патріотизму й одностайності, — історія про людину, усе воях поворотках, поглибленнях і епізодах, набиравши щораз більшої реального переказу про велику історичну постать, яка чойно відійшла від нас несподівано й трагічно. Не побаючи вже знайомих умішків і багдюрів цієї людини, що так упевнено ступала по життєвому ристуваттю історії.

Смерть президента Кеннеді виявила величезну його популярність і вплив у всьому світі. Вона ж принесла з собою найглибший спад американського престижу в світі, принесла найгострішу критику американській нації.

«Вирити Америку? Звичайно, ні! Занадто непевно! Ні, коли не знаєш, що станеться в наступній хвилині. Одного дня Кеннеді, наступного Джонсон, а по ній Бог вість хто. З однаковим довір'ям можна відноситися до якоїсь підпідземноамериканської бананої республіки». (Лондон Сандей Телеграф).

Отже не даю, що вся американська преса переповнена статтями про причини цієї трагедії. Чи справді те, що чотири американські президенти впади від куль атентатників, говорить про якусь національну яду? Чи справді ми хорі душою? І яка наша охороба? І чим пояснити її?

«Ми гордилися своєю свідістю, гордилися, що наше суспільство безблизько, в якому ні раса, ні релігія, ні класа, ні політичні погляди не створили того глибокого поділу, що охопив так багато народів Старого Континенту. Ми прокинулися, щоб відкрити, що, на ділі, ми повні расової нетерпимості, ресантименту і страху...»

«Ми були горді з нашої традиції зберігання законності, і ми відкрили в останньому десятиріччі, що під тиском ми теж готові змишуватися, переслідувати або навіть відступати від законного процесу. Як пояснити нашу недугу? Як вивести насильство в американському житті? Як вивести оті глибокі поділи, туненависті, страху і підозри? Загалом узявши, традиції насильства з періоду завоювання Заходу, загострення расової відносини на Півдні, подвійний стандарт моралі, переконання, що загальні права не стосуються до нас, що ми виняткові із законів і процесів історії, — з цього всього зродилася оця біготеція, зухвалість, пороки, насильство і брутальність, що так глибоко потрясли нами сьогодні...»

«Тепер ми — світова пуга. Ми не можемо потурати більше нашій дитячій зарозумілості й розпещеності, дитячому показові задротості й брутальності. Тепер ми діємо з нашого призначення на великій сцені історії, тепер сама історія пильно дивиться на нас...»

Наведені тут цитати із статті відомого американського історика Г. С. Коммейджера: «Як вивести нашу недугу? — типові для суспільства, яке, вкриті соромом, у турботі за добре ім'я свого народу, кастяє, б'є себе, осуджує і сповідається».

Але чи справді має рацію закордонна преса, так гостро осуджуючи американський народ? Чи в даласкій трагедії винна вся Америка? Чи Лі Освальд був її типовим продуктом? Чи можуть у сучасну добу мільйони відповідати за кожну одиницю, яка з різних спонук, під різними намовами, зазнається на Геростратів злочин? Чи атентати на державних мужів — це виключно американський патент?

І чи, наприклад, коли б одні із багатьох організованих атентатів на життя президента де Голля був успішним, усе французький народ мав би брати відповідальність за акт одиниці? А обставини, настрій і підложка тут і там як же подібні. І до трагедії було так близько.

«Конечно, — заявив сенатор Т. Муртон за кілька днів по смерті Дж. Кеннеді, прочитавши десятки сповідей і самі критикати, — треба шок сказати в обороні Америки тепер, коли почуття болі переходить часто в почуття провини. Це не був дефект в американській системі, що послав у мотилу Дж. Кеннеді. Це не була провинна одного міста або його мешканців. І ми не служимо найкращим інтересам нашої нації, правді чи національній яду? Чи справді ми хорі душою? І яка наша охороба? І чим пояснити її?»

«Ми гордилися своєю свідістю, гордилися, що наше суспільство безблизько, в якому ні раса, ні релігія, ні класа, ні політичні погляди не створили того глибокого поділу, що охопив так багато народів Старого Континенту. Ми прокинулися, щоб відкрити, що, на ділі, ми повні расової нетерпимості, ресантименту і страху...»

«Ми були горді з нашої традиції зберігання законності, і ми відкрили в останньому десятиріччі, що під тиском ми теж готові змишуватися, переслідувати або навіть відступати від законного процесу. Як пояснити нашу недугу? Як вивести насильство в американському житті? Як вивести оті глибокі поділи, туненависті, страху і підозри? Загалом узявши, традиції насильства з періоду завоювання Заходу, загострення расової відносини на Півдні, подвійний стандарт моралі, переконання, що загальні права не стосуються до нас, що ми виняткові із законів і процесів історії, — з цього всього зродилася оця біготеція, зухвалість, пороки, насильство і брутальність, що так глибоко потрясли нами сьогодні...»

Читаючи цю схвильовану заяву згадується ніч під Капітолом перед похороном президента. Усім, хто сумнівався

УКРАЇНСЬКА УЧАСТЬ У ВАТИКАНСЬКОМУ СОБОРІ

(УПБ, Рим). — У Другім Ватиканському Соборі Католицької Церкви, яка начислює тепер 540 мільйонів вірних, брала живу участь і Українська Церква через своїх владик. 5500 000 українців-католиків, з яких лиш несповна 1 мільйон має у західній частині свободу релігійного виразу, репрезентувало на Соборі 18 соборних отців: 17 єпископів і протоархієпископа ЧСВВ, вип. о. д-р Атаназій Великий.

Коли говорити мовою чисел, то 18 українців становили на кругло 2 200 присутніх на II-ій сесії Собору отців лише 0,8%. Однак, активна їх участь далеко перевищувала це відношення.

У склад соборних комісій входило 6 наших владик. Ще на I-ій сесії вибрано до Східної комісії — 20 жовтня 1962 року: митрополита Амвросія Сенишина, архієпископа Гавриїла Букатка, архієпископа Івана Бучка, єпископа Андрія Салепяка.

Пізніше, по приїзді до Риму, був ще додатково іменованний членом Східної комісії митрополит Йосиф Сліпий.

До Секретаріату Об'єднаних Християн вибрано на II-ій сесії митрополита Максима Германюка (понад 1 600 головами — найбільше число голосів з усіх тоді вибраних членів Секретаріату).

Крім цього секретарем Східної комісії є протоархієпископ Отцій Василій, о. д-р Атаназій Великий.

Отже, 1/3 всіх українських владик входять до комісії, тоді як це відношення до всіх соборних отців, навіть по підвищенні членів кожної комісії до числа 30 на II-ій сесії, становить лише 1:7.

Також виступи українських єпископів на загальних соборних нарадах перевищують відсоткове відношення виступів членів Собору.

Так, уже на I-ій сесії, коли найбільше часу присвячено реформі латинської Літургії, промовляли такі владики: 13 листопада 1962 р. — єпископ Андрій Салепяк, 21 листопада — митрополит Максим Германюк, 27 листопада — єпископ Андрій Салепяк, вкотре, 27 листопада — митрополит Амвросій Сенишин.

У патріотизмі й виробленості американського народу, всім критикам із закордону чи тут, треба було побачити оті тисячі, що простояли в осінньому холоді цілу ніч, в безсонних чергах на просторі цілих кварталів, щоб діти до Ротонди і віддати останню прислугу улюбленому президентові.

Ім треба підійти під Арлінгтонське Кладовище і спостерігати людський потік, що пливе безперервно з усіх кінців Америки, плыве нестримно ажже стільки днів до своєї мотилі. Ці мільйони, що, здавалося, в гонити за матеріальними вигодами, втратили духовну турботу і збайдужіли до загальних справ, по цьому одному потрясенні виявили високу дозу патріотизму, почуття любові й привязаності до своєї владі, готовності на жертву, виявили всі прикмети молодого, здорової нації. Це те правдиве обличчя Америки, яка ще вилити із себе нових провідних людей світу.

Виступи українських єпископів на загальних соборних нарадах перевищують відсоткове відношення виступів членів Собору. Так, уже на I-ій сесії, коли найбільше часу присвячено реформі латинської Літургії, промовляли такі владики: 13 листопада 1962 р. — єпископ Андрій Салепяк, 21 листопада — митрополит Максим Германюк, 27 листопада — єпископ Андрій Салепяк, вкотре, 27 листопада — митрополит Амвросій Сенишин.

1 грудня — митрополит Максим Германюк, вкотре, 1 грудня — архієпископ Гавриїл Букатка.

Того самого дня, 1 грудня, промовляв ще єпископ Микола Ельню.

На II-ій сесії Собору, в 1963 році, українські владиків надавали ще частіше свої погляди до відомого Собору: 1 жовтня — митрополит Максим Германюк, 7 жовтня — єпископ Володимир Малайчук, 9 жовтня — митрополит Максим Германюк, удруге, 11 жовтня — митрополит Йосиф Сліпий, 31 жовтня — єпископ Андрій Салепяк, 6 листопада — митрополит Максим Германюк, удруге, 12 листопада — митрополит Йосиф Сліпий, удруге, 20 листопада — єпископ Андрій Салепяк, удруге, 2 грудня — митрополит Максим Германюк, удруге, 2 грудня — єпископ Андрій Роборечий.

Крім чисельного відношення треба відмітити ще великий якісний вклад українських владик у наради Собору. Щоб відмітити лише кілька маркантніших у II-ій сесії, згадаємо пропозицію впресос митрополита Максима 1 жовтня ч.р. зреалізувати постійну колегіальну владу єпископату в Церкві через створення Апостольської Ради. Цю пропозицію згадували або й повторювали протягом усієї II-ї сесії (як от, між іншими, також майже дослівно мелхтський патріарх Максимів IV), внаслідок чого можна щонайменше повторювати на нарадах Собору. Во, зокрема, на II-ій сесії модератори строго перестерігали, щоб не повторювати вже сказаних думок, а це гостріше — не перекодиати границі 10 хвилин у виступі.

Ліпше виступ митрополита Йосифа — 11 жовтня — не підлягає цій границі часу. Це був привіт української стражданої Церкви для Собору устані Ісповідника віри. Коротке зіставлення владиків християнської України в історію Церкви, а зокрема історичного значення пропозиції піднести Київсько-Галицьку Митрополію до ступеня Патріархату знайшли широкий відгук.

Справу патріархату для кожної Східної Церкви підніс на Соборі митрополит Максим в останній день наради, 2 грудня; він навігав також багато некучих справ Східних Церков, що мають для всіх велике значення.

Другий виступ митрополита Йосифа — 12 листопада — це був голос Ісповідника, може, одного, що мав і зумів скористатися з особливого морального права закликати розділковані сторони шукати в мирі й взаємним виробленні правди в кожній висловленій думці.

Виступ єпископа Андрія Салепяка, 31 жовтня, звернувши увагу отців Собору на святість і взагалі на долю стражданих і переслідуваних християн; це було немов продовження тієї акції, яку почали українські владиків ще на I-ій сесії.

Також усі інші виступи наших владик внесли багато цінного матеріалу в загальні наради, приносячи багато користі й українській Церкві. Тим більше, що українські проблеми поставлені були не як локальні справи, але справи в світлі добра й задоволення всієї Вселенської Церкви.

З соборовою діяльністю II-ї сесії пов'язане також урочисте зложення мошів св. Йосифа в базиліці св. Петра, 25 листопада. На цю урочистість запросив соборних отців від імені українських владик секретар Собору, і справді багато єпископів взяло в ній участь. Ця урочистість знайшла живий відгук серед учасників Собору, представників сусідніх українських народів.

У пресі українська активність у Римі має широкі, широке і об'єктивне відображення. Давнишню незалежність з українською проблематикою і частих плутанин фактів та назв завдяки організованій — з рамени Українського Єпископату єпископом А. Салепяком, Апостольським Візятатором Українці в Аргентині чужомовний інформації та завдяки підтримці українських отців Салепяка, — в часі Собору вже цілком зникла.

Треба додати цей короткий перебіг діяльності згадуємо про I-листопадові богослуження українських владик у базиліці св. Петра, що цього року відбулися подібно, як попереднього.

Під час Соборного наради на II-ій сесії також відправлено українську Службу Богу, подібно як було на I-ій сесії, але цим разом відправляв — 29 жовтня — митрополит Йосиф, в послуженні єпископа Ізидора Борейського і Ярослава Габра. Короткий коментар до Служби Божеї єпископа А. Салепяка викликав у соборних отців ще більше зацікавлення нашим обрядом. Загалом кожного з 9-ти тижнів II-ї сесії відбувалися східні св. Літургії, звичайно у вівторок, завжди іншого обряду, щоб з кожним познайомити соборних отців.

Огляд цей не був би повний, якщо не згадати щонайменше конференції українського Єпископату, на яких обговорювалося соборні й позасоборні справи української Церкви. Крім цього наші владиків мали багато приватних зустрічей з єпископами інших народів, що дало нагоду розглянути не одну справу для добра Церкви.

Отже, два місяці II-ї сесії Вселенської Собору та участь у ній українських соборних отців — це великий позитив як для Української, так і для всієї Вселенської Церкви.

НІЖНІСТЬ

Не вернусь, не озвусь, не покличу, тільки очі, як гострі мечі, розітруть твою нічність вічну і самотньо запалюють вночі. Вітер слід мій кризь ніч загубить, вип'є тишу, мов сон, скупю. А твої виступи були перемалю, як туби в степу. Степе мій. Голуби, розліта, ти у серце моє доріс. Ходить поруч мука невилна із очима густими, як ліс. Занеся мене в темні ханці, — я настигав її бачи. Бувало солодко, сумно і вальче і не треба легкості нам. Іа нелегко бродить вулицями, занеся нас у ліс, у степ. Голуба горіється, геться, прунуться і безпам'ятно гірко росте.

А обнимуть, безжурні руки, ти печально схилиш до землі... Образ ніжності і розлуки зацвіте на жемчужі столі. МИКОЛА СИНГАЙСЬКИЙ

80-ліття української споминчої кооперації в Галичині

Пам'яті інж. В. Назірного, дир. А. Ничая, дир. М. Зав'язківського, інж. Ю. Павлюковського та інших керівників «Народної Торговлі»

(4)

У 1925 році в Раді «Народної Торговлі» бачимо таких осіб: д-р Степан Федак, д-р Т. Коромш, д-р В. Електорович, Роман Зубин, М. Павлюк, д-р В. Бачинський, проф. М. Галуцький, інж. Ю. Мудрак і Іван Мартюк (пізніше директор «Торгросоюзу»). Директор працював в такому складі: М. Зав'язківський, інж. Ю. Павлюковський, д-р Алекс. Барилка, Михайло Лазорко і Микола Скрипка.

У 1933 р. «Народна Торговля» святкувала своє 50-ліття як осередок українського міського споживача, хоч до другої світової війни вона не зряжала й з селом, допомагаючи торговельно й організаційно «Торгросоюзу» в обслузі

Українських Кооператив у присутності 87 делегатів. Збори проводив д-р Кость Левицький, тоді президент Надзвичайної Ради «Народної Торговлі», секретарем Надзвичайної Ради був д-р Володимир Лукашівський. У президії зборів були ще о. канонік Дам'ян Лопатинський і проф. Іван Сеницький.

Звіт з діяльності склад головний директор інж. Ю. Павлюковський. Із цього звіту відомо, що з кінцем 1938 року «Народна Торговля» мала 6,709 членів, в тому числі 6,125 фізичних осіб, а 584 правих, здебільша споживачів кооператив. Торги з членами становили 54%, а з нечленами 46%. Суми не подано.

У 1938 р. в «Народній Торговлі» працювало 195 осіб, в тому числі 103 особи з фаховою освітою. В той час кооператив виробив українського промислу, кооперативного і приватного, мали сталі збут у крамницях «Народної Торговлі». Її нерухоме майно складалося з 9 власних домів вартості 679,000 злотих (дані з 1937 р.).

Не можна поминути й того факту, що по ліквідації польського уряду українських кооператив на Волині в 1934-35 рр., чи точніше підпорядкування їх польським союзам, лише «Народна Торговля» зберегла свої склади в Луцьку, Оліці та Володимирі Волинському і неопіційно обслуговувала українські сільськокооперативні в своїх районах.

У 1939 році нова світова війна перекреслила всі плани розбудови й перебудови «Народної Торговлі» та цілої мережі споживачів кооператив, які в всьому українському житті в Галичині.

Більшевицька і німецька окупації

Не будемо спійнятися над цим періодом діяльності «Народної Торговлі», бо це були ненормальні часи, а разом з тим і ненормальні її діяльність. Зазначимо тільки, що за більшовицької окупації «Народна Торговля» з усім її майном, в тому числі бою 800 крамниць у самому Львові, утїлила до «Укоопспілки». Цей період вимагає окремої студії когось із тодішніх керівників цієї установи.

В липні 1941 року, під німецькою окупацією, «Народна Торговля» відновлює свою діяльність. Надзирна Рада вибрала тимчасову дирекцію в складі: Михайло Лазорко, Володимир Яворський і Олександр Сандович. Правне оформлення віднови діяльності «Народної Торговлі» переіс президент РСУК інж. Ю. Павлюковський, який 16 вересня 1941 року вніс до правління Генеральної Губернії відповідний меморандум. Праця в початках зміни режиму була дуже важка, бо найкращі працівники не стало: більшовики їх вивезли або помордували.

Відповідно до нових умов «Народну Торговлю» реорганізовано на такі відділи: загальноадміністративний, торговельний, заготівельний, виробничий, перевозний, господарсько-будівельний, персональний, організаційний і бухгалтерський. Для дальшого ведення й керування справами обрано нову, на місцеві тимчасову, дирекцію в такому складі: Іван Кузів, Михайло Лазорко, Вол. Яворський, Дмитро Квасниця, а також два заступники Михайло

Віганський і Петро Петрик.

Малою 419 крамниць і 53 розподільних пунктів (т. зв. баз), що їх «Народна Торговля» мала по більшовицькій окупації, нова дирекція взяла на себе обов'язок прохартувати 330,000 населення Львова. Це було дуже важке завдання. Треба було завести лад із самим персоналом, якого в самому Львові було тоді 1900 осіб. Після реорганізації, що закінчилася 30 червня 1942 р., «Народна Торговля» залишила собі 180 крамниць у Львові,

Степан Куропас

ШИНАГОВСЬКА ХРОНІКА

(1)

Українсько-польсько-чеська зустріч відбулася 13-го листопада в клубі „Незалежних Політиків“. Предсідником клубу Микішевський відкрив збори, які напередодні вчора підключили д-ра Фурдника, колиш. вет. лікаря з Перемишля. Зустріч зорганізували поляки з приводу приїзду до Шинага Миколи Лебеда генер. секр. Закордонних Справ УГВР.

З журналістичного об'язку використав за запрошення і прибув на зустріч, яка відбулася в дуже тоwarzysкій атмосфері. З польських учасників зазначався собі такі імена: д-р Пиндлунський, ред. „Дзєніка Зв'язкового“, Беліський, ред. „Америка Ехо“, д-р Борнсевиц, ред. „Дзєніка Шинкаговего“, ген. Феліціан, полковник Вогушевський, Гордай і 3 чехів присутні були панове Негасл і Кубічек.

Микола Лебеда представив д-р Турула та подав короткий нарис його життя і діяльності. З українців були там же д-р Головатий, д-р Маркус і м-р Гордєєвський.

В дискусії про промови Миколи Лебеда на тему співжиття поляків і українців і їх боротьби, як він висловився, за „вашу і нашу свободу“, взяли участь майже всі поляки. Вони хотіли знати, що репрезентувати українців чинників України, і чи співпраця на культурному полі повинна на думку українців перенестися теж на поле політичне, бо, нема де правди діти, що це питання, як теж питання кордонів, все буде актуальне.

Микола Лебеда дав такі висновки. Українсько-польською репрезентативною є уряд УНР в екзилі. УГВР-а займається виключно справою визвольної політики і для неї шукає прихильників. Він твердить, що співжиття і в політичному, як теж військово-му полі, з поляками є можливе і потрібне. На доказ цього він прочитав декілька тезисів між польськими та українськими підпіллями з 14 лютого 1944 р. Умова була ратифікована обома контрагентами. Поляки хотіли б оприлюднити цю умову в газеті, бо це помогло б справі співжиття і співдії. Ініціатива в тієї справи повинна вийти від поляків, — закінчив Микола Лебеда.

По дискусії було скремже прийняття. Можу ствердити, що поляки признавали гранично менше більше таку, як є депер, хоч є місце на малі поправки в користь українців. Винні в враження, що поляки мають українців за велику силу, ловили кожне слово українських бесідників. Дуже тишилося, що й молоде українське покоління як виходило зі слів д-ра Маркуса є за

згодою з поляками, якої то згоди поляки собі дуже бажають. Орест Геродієвський казав, що треба забути за минуле, а братися до будови нової ери співжиття. Чеські бесідники вказували, що як буде чесько-українська згода, то вона вийде на користь чехам, словакам і іншим слов'янам.

Річні Збори Дому УНСОЮзу в Шинаго — підв'яз відбулися 10-го листопада. Збори проводив гол. містопредсідник УНСОЮзу Степан Куропас, секретарював секр. 35-го Відділу УНС Ст. Вовчак.

Збори мали діловий характер. Ствердили, що дім є власністю всіх Союзівців, бо є так заінкорпорований. Всі інші сплели про приватну власність доми розбиває документ власності.

Фінансово Дім стоїть добре. Сплатили свої зобов'язання, і стояв би ще краще, якби південні Відділи взяли участь в розбудові цієї єдиної виключно союзової території в цій ділянці. Замовий похід У. Н. Союзу до 100-тисячного числа вже дав добрі початки в цьому районі, де є велике українське скупчення. Всі ті, що є проти такого зросту, проти Дому УНСОЮзу, повинні зрозуміти своє відношення, забути за минуле (хоч воно славне), а взятися до роботи. Всякі декларації про любов до нещасної України, є голословними і шкідливими, доки не буде конкретних діл. Нову управу доми очолили молоді знамі люди з цієї громади.

Про Дім Старців продовжується мова між молодими союзовцями. Старці про це не говорять, бо не хочуть йти до дому. Але проблема є важливою і поважною про неї треба говорити. Як великі клопоти має Дім Старців, наведу примір зі стейкер Нью Йорк. В місті Ренселер припинили діяльність один Дім Старців з такої причини: „Я не могла дати собі ради з різними паперами і формулярами, щоб добре дати про своїх клієнтів“ — сказала пані Ірл Гудрум, яка управляла домом 10 літ. „На моїх плечах сиділо 18 стейтських і федеральних агенцій, залишало мене формулярами, питаннями і статистичними, та медичними звітами. Я мусіла вести статистику, соціальне забезпечення, аскурації від безробіття, робітничої компенсації, відтатження податків і т. п. За десять літ видатки зросли з 30 до 60 тисяч річно, а я за 12 годин праці дивно заробляла \$ 1.000 річно“ — казала адміністраторка. Клієнти платили їй від 55 до 80 доларів тиждень.

Дуже гарні пляни будови доми старців має п. Дембіцький, але нема плану, як його

О. Сокал

20-РІЧЧЯ АБН

Віля Житомир на Україні, на території під контролею УПА, відбулася в дні 21-22 листопада 1943 року I Конференція Пововлених Націй Східної Європи та Азії, внаслідок якої повстав АБН. Ініціативу для цього дала революційна ОУН, і тому вже двадцять років вона опікується цією організацією. ОУН ніколи не відходила з історичного початку, виявленого ще 1917 р. Українською Центральною Радою в Києві, коли то скликав на подібну конференцію, однак, і тоді не можна було провести з огляду на навалу московських комуністів чиях орд з півночі. Тож задум створення спільного фронту боротьби проти червоної Москви реалізовано аж 1943 року.

АБН — Антибольшевизний Блок Народів повстав під гаслом „Свобода народам, свобода людям!“ і під цим гаслом діє донині. Резолюції першої конференції АБН підписали 13 представників національних делегацій. В них стверджено, що війна між Німеччиною і СРСР є імперіалістична і цілі, що „Нова Європа“ Гітлера та СРСР заперечують націям Східної Європи і Азії святе право на незалежність та державну самостійність. Тому конференція рекомендувала створення центрального органу для координації визвольної боротьби тих націй.

Вдержати. УНСОЮЗ має на „Союзовці“ захист для Старців і не має там старців, бо не згошуються самі. З ренти соціального забезпечення важко було б УНСОЮЗові вести Дім Старців з канцелярією, медичною і іншою опікою, як це видно з наведеного приміру!

Концерт хору „Думка“ з Нью Йорку 30-го листопада був достойним згадуванням пам'яті Миколи Лисенка. Парохом катедр св. о. Николая є, шамбелан Степан Княз є міг зайняти кращого виходу на закінчення року Лисенка. Дирингент Іван Задоржний, який короткий час жив, йолясь в Шинаго і діяв як вчитель спілу і диригент, від того часу виріс на великого майстра, під батують якого хор „Думка“ займав нашіх громадян як неперевершений український хор в Америці. Не знаю громади, яка б мала кращий мішаний хор. Шинаговська „Сурма“ все була на висоті, але щойно недавно завдяки проф. Трухому перейшла на хор мішаний і це селом не дала добре пізнати. Три тисячі людей заповнювало залу школи „Лейн Тек“. Прийшли всі професіоналісти і любители хорового мистецтва.

Зіркою вчора і концерту була Марта Кокольська. Вибрані пісні з репертуару Лисенка, Печеніги — Угличкого і Леонтовича, хори жіночий, чоловічий і мішаний виконали з доброю підготовкою. Коли взяли до уваги, що хор приїхав з далекого Нью Йорку, трудно було автобусною транспорцією, і по дорозі виступив ще в Клівленді, належить дивуватися, де такої сили набрав хор, що не дав собі пізнати втоми. — Марта Кокольська від початку до кінця з молодечим запалом розвела добру аудиторію без втоми. Численні китиці і коші квітів були для неї хору скромною подякою і признанням.

Іван Задоржний на такому важливому пості диригента „Думки“ виказав себе не лише як добрий вчитель, але і організатор. Він має добрий підхід до хористів і дистас від них все, чого його рука собі бажає.

По концерті в гостинниці школи св. о. Николая шинаговські громадяни прощали „Думку“ — вчере, на якій було 300 людей. Людей, що довго не бачились, відновляли знайомства. „Думка“ лишилася по собі добре ім'я, і пам'ять про неї буде у нас довго жити.

Голова хору „Думка“ попрацював з нашою громадою на бенкеті об'їзничого, що хор пісню буде здобувати добру опінію для України у вільному світі. — Аккомпаніатори Олександр Берник і Олександр Омельський є великим багатством ньюйоркської української громади. Таких мистців п'яна, хотіла б мати кожна велика громада, але не всі вони такі щасливі, як Нью Йорк.

(Продовження буде)

Колі червона Москва, згідно західних потуг, зайняла половину Європи, 16 квітня 1948 р. скликав в Москві Перший Конгрес АБН, на якому це раз підтверджено й основне гасло „Свобода народам, свобода людям!“

Поборюючи московський червоний та білий імперіалізм, АБН завжди остерігався Захід проти концесій співіснування з Москвою. АБН стоїть на засади розчленування тюрми народів — СРСР, на засади відновлення національних держав Сходу Європи і Азії на їх етнічних територіях. В цих сідах АБН, і тому комуністична Москва, а за нею і білі московські імперіалісти так його боляться і поборюють.

12-14 червня 1950 р. за піддержкою Шотландської Ліги Європейської Свободи відбулася в Единбургу чергова конференція АБН з участю 35-ох представників 17-ти націй. Це був перший успішний контакт АБН з іншими антибольшевизними організаціями.

У вересні 1950 р. АБН відбував широку пресову конференцію в Франкфурті над Майном у Німеччині. Тоді організується масові маніфестації проти червоного московського імперіалізму по багатьох великих містах Західної Європи, Канади та ЗДА. У березні 1951 р. повстав в ЗДА організація Американські Приятелі АБН, яка величезним бенкетом у готелі Валторф Асторія в Нью Йорку відзначала 26 листопада 1953 р. 10-річчя створення АБН.

В 1955 році голова АБН, Ярослав Стецько, відвідав Еспанію і відбував розмову з ген. Франком.

24-го жовтня 1955 р. на Форумі укладено між АБН й АПАКІПРОК (Антикомуністична Ліга Азійських Народів — Китайська Республіка) угоду про співпрацю, яку 28-го травня 1956 р. особисто підписав Ярослав Стецько, бувши запрошеним на Форумі урядом вільного Китаю.

При тій нагоді Я. Стецько був прийнятий Чіанг Кай-Шеком. В 1957 р. засновано на Форумі Місію АБН.

В 1957 р. АБН бере участь в III конференції Антикомуністичної Ліги Народів Азії, в резолюції якої вказується на загрозу московського червоного імперіалізму, продовжувача імперської загарбницької політики російських царів.

Фронт боротьби проти червоного московського імперіалізму поширюється з підписанням угоди про співпрацю з Міжамериканською Конференцією для оборони Південної Америки з 19-го вересня 1957 р. та АГВ — Голландською Антиккомуністичною Організацією з 30-го вересня 1957 р.

Маючи угоду про співпрацю з кількома антибольшевизними організаціями, АБН береться за скликання Світового Антикомуністичного Конгресу, для чого відбувся в Мехіко в дні 20—25 березня 1958 р. підготовку конференції. В тій конференції взяли участь численні делегати Європи, Азії, Південної Америки, ЗДА, зокрема представники УККА та АБН Канади й Американських Приятелів АБН зі ЗДА. На тій конференції були заступлені 65 держав, символізуючи „Об'єднані Нації“ всіх народів, пововлених червоною Москвою.

Заключення діяльності АБН зростає, і 14-го травня та 30-го червня 1958 р. голова АБН Я. Стецько знає у Вашингтоні перед Конгресовою Комісією в справах Антиамериканських дій та перед Комісією законоронних справ.

У жовтні 1958 р. АБН бере участь в Антикомуністичному Конгресі в Гватемалі, а в травні 1961 р. — в 7-ій Конференції Антикомуністичної Ліги Азійських Народів в столиці Філіппін на Манілі, де брали участь і австралійські представники.

До успіхів у поборюванні червоного імперіалізму та комунізму слід згадати ще 8-му Конференцію Антикомуністичної Ліги Азійських Народів, що відбулася в жовтні 1962 р. в Токіо, в Японії, з активною участю голови АБН Я. Стецька, та Конференцію Антикомуністичної Ліги островів Малайї, що відбулася в листопаді 1962 р.

Цього року на Антикомуністичній Конференції в Сайгоні, що відбулася в дні 24 до

3 українського життя в Бразилії

Виступи голови міста Куритиби в українському часописі „Голова міста („префейту“) міста Куритиби, Іж. Іво Арзуа, він же видатний діяч християнсько-демократичної партії країни, авторизував свій матеріал для вміщення його в українському часописі „Хлібороб“, що виходить у цьому ж місті. Іво Арзуа пише:

„Страхи доводять країну до економічно-соціального хаосу і вони в своїй більшості керували російськими базами, встановленими в Бразилії на те, щоб провадити політичну війну проти бразильського народу та довести його до неадекватності. Ці російські бази мають своїх агентів, що діють у губернаторських палатах, в міністерствах, в „префейтурах“, в державних установах, в синдикалах, федераціях та професійних гільдах, що вони вже спроможні просияти навіть у військові, в законодавчі палати, а то і в духовенство. Страхи війни паралізують продукцію, спричиняють інфляцію, збільшують злигодні, а зрадники свого народу та свої батьківщини, кричать, що народ потребує більше хліба...“

„Ті, що роздавали танками націоналізм угорський, польський, чехословацький, ті, що поведуть Україну і штучно голодом жорили український народ, ті, що зробили советського робітника невільником державного капіталізму... ті, що становлять собою кінцеві наслідки світової реакції... вони являють собою гідних горі...“

„Бразилії, демократи і християни, скажіть „досять“ часописів, що вміщують комуністичну брехню; скажіть „досять“ урядовців, чи робітничо-агітаторів, ледарів і нездалоку, що тільки завдає в праці. Скажіть „досять“ фальшивому демократові, що не виявляє свого обличчя, бо хоче отримати голову в будинку Хліборобсько-Освітнього Союзу, друга в залі при католицькій парохії. Обидві зібраний багато громадянства і пройшли з помітним успіхом. Теж вдалі Академії відбулися в Прудентополі, Панапандува де Байло, Павло Фонтін, Кандіо де Абрес і т. ін. В церквах відправлялися панахиди за спокій душ Героїв 1-го Листопада. Крім відповідних доповідей, на Академіях виступили українські хори та численні декламатори. І співаки і декламатори, це в своїй більшості українські молоді люди, роджені вже в Бразилії.

Мих. Килимний

Вже вийшов друком ЖУРНАЛ „Вільна Україна“ ч. 38 і 39 з таким змістом:

31 жовтня, АБН також брав активну участь. Про це звітувала п-ні Слава Стецько, учасниця конференції, на сторінках „Свободи“ з 19-го листопада ц. р. АБН зводив у Сайгоні бої за резолюції з представниками Нюйоркського АПЕН-у, що противились вивесці про розчленування СРСР на національні держави.

Вступну промову перед присутніми вголос читав голова

31 жовтня, АБН також брав активну участь. Про це звітувала п-ні Слава Стецько, учасниця конференції, на сторінках „Свободи“ з 19-го листопада ц. р. АБН зводив у Сайгоні бої за резолюції з представниками Нюйоркського АПЕН-у, що противились вивесці про розчленування СРСР на національні держави.

Чергова Антикомуністична Конференція Азійських Народів відбулася на Форумі в 1964 році, і в ній напевно візьмуть участь представники АБН.

Крім участі в антикомуністичних з'їздах, пресових конференціях, у постійних радіо-вих програмах, надаваннях з Форуму, Риму й Еспанії, АБН відас від 1950 р. англо-мистичний місячник — інформаційний „Бюлетень“ — АБН Кореспондентів, в якому дописують антикомуністичні автори з цілого світу. Цей журнал вартий найширшої громадської підтримки.

АБН активно включився в акцію УККА у зв'язку з проголошенням „Тисяч Пововлених Націй“, алтатовуючи рік-річно маніфестації в ЗДА, особливо успішні в Шинаго, де активно працює в АБН Уляна Целевич, в Воффало (д-р Нестор Протик), у Філадельфії (ред. Ігнат Вільняський) і інших осередках.

Американські Приятелі АБН у ЗДА активно включилися в протимосковську маніфестацію з нагоди 30-их роковин головної облоги України. Одна з таких численних маніфестацій відбулася 20 жовтня ц. р. в Нью Йорку під кличем „На суд Москву!“

З цих коротких і далеко не повних даних, українське громадянство може перекоонатися, що АБН заслуговує на всесторонню моральну й матеріальну їх підтримку.

Володимир Кушнір відзначений Воєнним Хрестом Заслуги

Державні Служ. Н. Дж. — Недавно ген. Валіський передав іменем Української Народної Республіки Воєнний Хрест, з відповідною грамотою, десятилітньому українському Галицької Армії п. Володимирові Кушнірові, учасникові збройних змагань за державну незалежність України. Грамоту про надання цього відзначення п. Кушнірові підписали міністер військових справ УНР генерал-полковник Андрій Вовк та начальник Канцелярії МВС полк. Микола Степанів. — Володимир Кушнір уже 42-й рік працює як лінограв в друкарні „Сво-

Володимир Кушнір

80-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ В ГАЛИЧИНІ

(Закінчення із стор. 2-ої)

як і по селах. Ще сьогодні в Канаді і ЗДА маємо багато купців, що свою купецьку кар'єру починали саме в „Народній Торговлі“.

„Народна Торговля“ ще в 1894 році вивезла українське торговельне ім'я на міжнародних кооперативних конгресах і міжнародних торговельних виставках. Вона помагала українській студіючій молоді, видавництвом, була часто пера, пензля і долота.

„Народна Торговля“ із свого першого директором В. Нагірного дала почин для організації ремісничого стану по наших містах, започаткувала організацію українського готельства, допомагаючи своїм досвідом в організації „Народної Гостиниці“ у Львові. Коротко кажучи, „Народна Торговля“ та її керівники були вірні ідеї українського економічного відродження і на тому шляху залишили по собі гарну спадщину.

Знагоди 80-ліття започаткування праці української споживчої кооперації під проводом „Народної Торговлі“, згадаймо її пошануємо пам'ять її довголітніх провідників і керівників: директорів В. Нагірного, А. Начала, М. Зячківського, Ю. Павличенка, М. Лазорка і остаточно, що живучого директора, І. Кузена. Згадаймо і голів Народної Ради, таких діячів, як о. Е. Дукевич, д-р П. Сельський, Ю. Сичинський, д-р С. Федак, д-р К. Левницький і багато інших членів дирекції і Надзірної Ради, інспекторів, службовиків і робітників, які всі разом, об'єднаними силами, працювали в рядах харчової кооперації для добра української спільноти.

Добру й корисну громадську працю згадаймо телями спомини, як єдиною нагородою всім тим, що працювали, бо це може стати заохоченням для молодшого покоління продовжувати подібну роботу. (Кінець)

Дітилося сузною вісткою з Рідною і Знайомими, що в середу, 11-го грудня 1963 року відійшов від нас у Вічність, заосмотрений Найсвітлішим Тайнами, наш Найдорожчий БРАТ **бл. п. ІВАН ВОВН** на 50-му році життя. Панахида — в п'ятницю, 13-го грудня 1963 р. в похоронному заведенні Литвиня. Похорон — в суботу, 14-го грудня 1963 р. о год. 9-й рано до церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., відтак на цвинтар Evergreen. Горем пририта: **ЛЮБА І ІВАН ГЕЦ** — сестра і швагер і Рідина на Україні

Замість квітів на свічку жителю бл. п. **ЕМІЛІЯ ДРОГОМИРЕЦЬКОЇ** зложити на заштисенні в Європі: Фірма Чанда Іж. 100 доларів та кол. співробітниця Покидай в цій же фірмі 12 доларів.

ПОВІДОМЛЕННЯ ЧЛЕНАМ І ВІДДІЛАМ УНСОЮЗУ
Повідомяємо Членів і Відділи УНСОЮзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСОЮзу мусить замкнути рахунки та здепонувати в банках гроші, одержані від Відділів, не пізніше, **як вполудне 31-го грудня 1963 р.**
Гроші прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1963 рік. З уваги на це закликаємо всіх Членів УНСОЮзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайшорше, а всі Відділи УНСОЮзу, зокрема ті, які часто спізняються з висилкою вкладок, вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у ВІСНОК, 31-го ГРУДНЯ 1963 року до полудня.
Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняються з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.
ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

НАЙКРАЩИМ ДАРУНКОМ НА СВЯТОГО МИКОЛАЯ
— 6 —
СТУДІЙНА (КАЛЕДЖОВА) ГРАМОТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ,
яка запевнить Вашим дітям та внукам — навіть коли б Вас не стало й не було кому платити вкладок! — високі студії — ключ до щасливого життя.

Найкращим різдвяним дарунком для молоді є Географічні мапи України
видання НТШ, 1963. Ціна 1 долар.
Замовляти: "SLOVO" Ukrainian Bookstore
1900 Fleet Street, Baltimore, Maryland 21231

Від 24-го грудня 1963 починаючи, РІЗДВЯНЕ ДОЗВІЛЛЯ НА СОЮЗІВЦІ!
У ВІСНОК, 24-го ГРУДНЯ 1963 р. **Свята Вечеря** з традиційними 12-ма стравами
У ВІСНОК, 31-го ГРУДНЯ 1963 р. **Зустріч Нового Рону** з відповідною програмою у **ВЕЛИКІЙ ОГРІТІЙ ЗАЛІ "ВЕСЕЛІКІ"**
У ПОНЕДІЛОК, 6-го СІЧНЯ 1964 р. В пам'яті Різдва Христового **Свята Вечеря** Святочний настрій — Коляди **ВИМІРНА НАГОДА ДЛЯ ГОСПОДИНЬ ПРИЙТИ НА ГОТОВЕ!**

Для ДІТЕЙ І МОЛОДІ: **САМКИ • СОВІТИ • ЛЕПІТА**
Для ДОРОСЛИХ: **ЛОВИ • БРІДЖОВИЙ ТУРНІР**
Для ВСІХ: **Біленький, крайовий СІМІОК • Присяжні ТОВАРИСТВО • Родина АТМОСФЕРА • Гостинна СОЮЗІВКА!**
Замовляйте місця і вечерю заздалегідь, виповнюючи візиту формуляр.

UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
Kerhonsen, N. Y.
Tel.: 5641

Name: _____
Address: _____
Enclosed is reservation deposit \$ _____ for _____
dinner for _____ persons — for _____ day —
from _____ to _____

